

„În epoca prăbușirii Bizanțului, succesul Bisericii era mare. Biserica înflorea în timp ce statul se prăbușea. Peste tot, în acele zile, se impuseseră episcopi care aveau Rugăciunea minții, pentru că se răspândise isihasmul. Și acesta este motivul pentru care neamul a fost salvat. Pentru că, dacă în timpul stăpânirii turcești n-am fi avut episcopi isihăști, fenomenul acesta al noilor mucenici și al musulmanilor care se făceau ortodocși și apoi se duceau și mărturiseau, n-ar mai fi fost atât de fervent. Acum eram cu toții musulmani, așa cum s-a întâmplat cu ortodocșii din Orientul Mijlociu, care n-au mai rămas decât o mână de oameni. În jurisdicția Patriarhiei Ecumenice, sub a cărei oblăduire se află Sfântul Munte, au rămas mulți

ortodocși. Toată zona Balcanilor este ortodoxă.”

Prin urmare, Biserica Ortodoxă este adevăratul spital, care îl ajută pe om să se lepede de iubirea de sine și să dobândească dragostea de Dumnezeu și de aproapele, dragostea cea jertfelnică. Dacă omul dobândește ochi de-Dumnezeu-Văzător, va vedea slava lui Dumnezeu ca Lumină și, pentru el, aceasta va fi Raiul și Împărăția lui Dumnezeu. Acest fapt arată că Biserica nu este o simplă religie, nici un sistem social, moral și filantropic, ci este nădejdea lumii acesteia și a celei ce va să vină.

Sursa: Ierotheos Vlachos, Mitropolitul Nafpaktosului, *Dogmatica empirică după învățăturile prin viu grai ale Părintelui Ioannis Romanidis*, vol. II, Editura Doxologia, Iași, 2017

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 20 mai	18:00	Vecernia și Litia
Mărti 21 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena
Sâmbătă 25 mai	18:00	Vecernia
Duminică 26 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

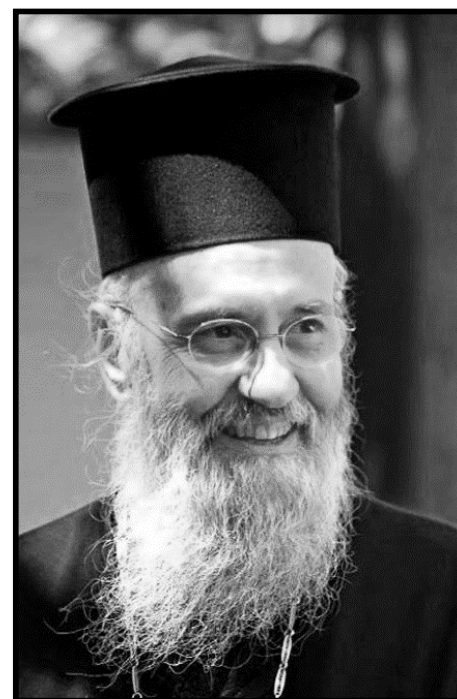
„Este cu neputință să ne mântuim fără cercetarea Sfințelor Scripturi.”

Sfântul Ioan Gură de Aur

Nr. 296 / 19 mai 2019

DESPRE TĂMĂDUIREA OMULUI

COMENTARIU LA ÎNVĂȚĂTURILE
PĂRINTELUI IOANNIS ROMANIDIS

Din păcate, în ziua de azi, mulți văd Biserica dintr-o perspectivă morală, socială și religioasă; în concepția lor, oamenii trebuie să devină morali, buni cetățeni și buni familisti, să meargă la biserică, să trăiască bine și aici, dar și după moarte, să-L îmbuneze pe Dumnezeu și să câștige Raiul.

„S-a răspândit concepția conform căreia scopul teologiei este, desigur, și tămăduirea, dar doar în perspectiva vieții viitoare. Cum ar veni, să aplicăm noi astăzi o metodă terapeutică, dar rezultatele terapiei le vom vedea abia după moarte, sau în ceasul morții. Adică, suntem acum băieți buni, ținem poruncile și participăm la curățire, în sensul că evităm păcatele – și, de obicei, în Grecia evităm «anumite» păcate care au o semnificație extrem de concretă –, și ajungem

PĂRINTELE IERÓTHEOS VLACHOS

MITROPOLIT DE NAFPAKTOS ȘI
SFÂNTUL VLASIE

apoi în ceasul morții și pentru că suntem noi băieți buni, și pentru că suntem băieți morali, o să ne ducem în Rai, drept răsplată pentru buna noastră purtare din viața aceasta.”

Și totuși personalitatea bolnavă a omului are nevoie de tămăduire. Inima trebuie curățită, iar mintea (vovc) luminată. Mintea este acel organ – lentilă care s-a înnegrit, s-a întunecat – ce trebuie curățit și luminat acum, pentru a funcționa bine și în viața aceasta și pentru a putea vedea și Lumina lui Dumnezeu la a Doua Venire, Dumnezeu făcându-Se astfel Lumină pentru om.

„Dacă însă Lumina i s-ar revela omului dintr-o dată, fără ca el să fie pregătit și fără să-și fi curățit „lentilele”, în loc să-L vadă pe Dumnezeu ca Lumină, Îl va vedea ca foc. Și pe un orb, care a trăit toată viața în întuneric – bine, ochii lui sunt normali, dar nu sunt obișnuiți cu vederea luminii și, practic, omul ăsta este orb –, dacă brusc îl scoatem afară în miezul zilei în Grecia, vara, când nu e umbră de nor pe cer, această simplă expunere a lui bruscă la razele soarelui, așezarea aceasta cu fața în soare ar putea să-i distrugă ochii definitiv. În mod sigur, ochii o să-i fie afectați și cel mai probabil, omul, în loc să vadă, va ajunge orb pe viață.

Din acest motiv, este nevoie să-și exerseze treptat ochii, să și-i obișnuiască, și numai după ce și i-a obișnuit să se poată plimba la soare. Dacă-i trece vreodată cuiva prin cap să-și piardă vederea, atunci să-și pună o bandă adezivă pe ochi, ca să-i forțeze să stea deschiși, și să se pună cu fața în soare, în toiul zilei, când nici presiunea atmosferică nu este prea mare, și-o să vedeți că nu trec bine cinci minute și-o să-și distrugă ochii. De aceea, bun lucru este să vadă cineva soarele, dar totodată e și periculos. Soarele este și bun, dar soarele poate să fie și rău, depinde cum îl folosește omul.”

Hristos S-a întrupat, Și-a asumat întreaga fire omenească pentru a o tămădui, căci, așa cum spune Sfântul Grigorie Teologul, „ceea nu este asumat nu este nici tămăduit”. Botezul, Mirungerea și Dumnezeiasca Euharistie contribuie la curățire, luminare și îndumnezeire, cu condiția, desigur, ca omul să răspundă lucrării lui Dumnezeu cu propria lui împreună-lucrare. Clericii sunt doctorii ce oferă tratamentul terapeutic prin metoda isihasmului și prin Tainele Bisericii. Acesta este un lucru extrem de important. Biserica este adevăratul spital duhovnicesc. Din perspectiva aceasta putem vorbi despre tămăduire.

Isihasmul nu este un adaos ulterior, care a luat amploare odată cu Sfântul Simeon Noul Teolog și Părinții veacului al XIII-lea și al XIV-lea, ci este tradiția autentică a Sfinților, prin care luăm parte cu vrednicie la Tainele Bisericii.

„Esența acestei tradiții [isihaste] a fost tradiția ascetică a Părinților care a fost păstrată de-a lungul veacurilor mai ales în mănăstiri și, în special după Simeon Noul Teolog, a provocat o uriașă revoluție în epoca sa, și mi se pare că este mare nevoie astăzi iarăși de aceeași revoluție.

De aceea, este o deformare a realității istorice să vorbim de Marii Părinți ai Bisericii separat de Părinții niptici, ca și cum Părinții niptici ar fi altceva decât restul Părinților. Toți Părinții au fost niptici, toți Părinții au fost nevoitori. Chiar și atunci când Apostolul Pavel spune „fii treaz în toate” (II Timotei 4, 5), nu se referă doar la doi-trei călugări, ci la toți creștinii. Citindu-l azi pe Apostolul Pavel și Sfânta Scriptură, s-a demonstrat deja că această tradiție ascetică [niptică-isihastă] este esența Sfintei Scripturi.”

Apusenii studiază isihasmul din perspectiva misticismului oriental. Însă isihasmul autentic al Părinților – care are drept scop tămăduirea omului ca întreg,

alcătuit din suflet și trup, și îl călăuzește pe om nu la o stare abstractă, ci la comuniunea reală cu Dumnezeu – nu are nicio legătură cu misticismul oriental, ce urmărește despărțirea sufletului de trup și intrarea lui în absolutul suprapersonal.

„Teologii isihăști, printre care și Grigorie Palama, au exprimat uneori aceste perspective nu la modul analitic, ci apoftegmatic. Iar teologii apuseni au luat apoftegmele Părinților isihăști și-au tras ei concluzia că «misticii» ăștia ai Răsăritului nu respectă Sfânta Scriptură ca temelie a credinței, și nici nu dau cine știe ce importanță Întrupării, nici Tainelor Bisericii. După părerea mea, atunci când cineva are în vedere aceste lucruri pe care le-am tot discutat noi aici, înțelege că scopul Tainelor este luminarea și îndumnezeirea.”

Tradiția isihastă și viața liturgică a Bisericii sunt strâns legate una de alta și împreună îl călăuzesc pe om la luminare și îndumnezeire. Atunci dogmatica empirică este trăită la modul concret. Dogma devine experiență.

Această tradiție isihastă, împreună cu inițierea în Biserică – în viața ei liturgică – e cea care i-a păzit pe ortodocși în zilele cele grele ale robiei lor.